

za účelem stanovení srážky § 13 dávk. ř. Podle § 13 poskytuje se i 50% srážka při držbě více než 25 let; dávkový úřad vydaný 29. prosince 1915 s působností do 31. prosince 1917 by však podle výkladu žal. úřadu připustil nanejvýš rozhodnou dobu držby 15 let a srážku 20%; z rozporu toho jest prý zjevno, že nelze sdíleti názor žal. úřadu, a sluší míti za to, že pokud jde o procentuelní snížení dávky, počítá se do doby držby i doba před 1. lednem 1903; dle toho má st-1 nárok na slevu 30%.

Rozhoduje o stížnosti uvážil nss toto:

Výkladu st-lovu nelze přisvědčiti; § 13, odst. 4 česk. ř. dávk. přihlíží při stanovení procentuelní srážky výslovně jen k držbě pro vyměření dávky rozhodné. Doba tato jest však určena v § 12, který jedná o základu pro vyměření dávky a výslovně z tohoto základu vylučuje držbu před 1. lednem 1903; z toho plyne, že ustanovení § 13, odst. 4. podle znění a smyslu odpovídá úplně ustanovení § 12, a jest z toho zřejmo, že zákonodárce v žádném směru nepřipustil, aby bylo hleděno na dobu před 1. lednem 1903; rozpor st-lem namítaný jest jen zdánlivý a vysvětluje se tím, že zákonodárce počítal s případným pozdějším prodloužením působnosti zákona, takže by se mohly vyskytnouti případy držby i nejdelšího trvání v § 12 uvedeného (srv. nález víd. správního soudu Budw. č. 12126 A).

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1485.

Zabírání budov: Nájemní smlouvy, uzavřené o předmětu záboru před zahájením zabíracího řízení, nevylučují zábor, pokud předmět nájmu nespadá pod ustanovení § 1, odst. 3. zákona z 12. srpna 1921 č. 304 sb. z. a n.

(Nález ze dne 11. září 1922 č. 10107.)

Věc: Dr. Julius F. v Rimavské Sobotě proti ministerstvu s plnou mocí pro správu Slovenska, referátu veřejných prací, stran zabránění části budovy.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Župan župy gemermalohontské zabral rozhodnutím z 28. března 1922 č. — ve smyslu § 1 zákona z 12. srpna 1921 č. 304 sb. z. a n. byt označený v nákrese v domě st-lově v Rimavské Sobotě pro přisedícího sirotčí vrchnosti A., nepřiznav námitce majitele domu, že byt je již pronajat Dru V., účinku, jenž by zabránění zamezoval, poněvadž zabírací nárok byl straně ohlášen již 18. března 1922 a poněvadž od tohoto dne podle 1. bodu § 4 uvedeného zákona neměl majitel domu již práva nakládati s bytem bez souhlasu ministra veřejných prací.

Ministr s plnou mocí pro správu Slovenska rozhodnutím z — odvolání st-lovo zamítl v podstatě z důvodů, že nájemní smlouva pozbývá podle § 10 uved. zákona platnosti po dobu zabránění, aniž se tím prodlužuje původní doba smluvní, a že tedy st-1 pronajav uvedený byt, učinil tak na svoje riziko a odpovědnost, poněvadž zabírací úřad již dne 8. března 1922 ve smyslu § 4 uved. zákona rozeslal zajišťující lístky a st-1 ztratil tímto dnem disposiční právo s bytem a neměl práva jej pronajímati.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí neshledal nss důvodnou.

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost, vycházejíc z názoru, že jest vyloučeno zabrání budovy resp. její části, jakmile byla pronajata před tím, než úřad ve smyslu § 4 uved. zákona zpravil vlastníka o zahájení zabíracího řízení.

Názor ten jest zřejmě nesprávný, neboť ustanovení 1. odst § 4 uved. zákona se vůbec nedotýká nájemních smluv, ujednaných přede dnem, kterého úřad vlastníku oznámil zahájení zabíracího řízení, nýbrž vylučuje toliko dispoice vlastníkovy s předmětem zamýšleného záboru od uvedeného okamžiku, a to zřejmě jen za tím účelem, aby řízení zabírací nebylo mařeno. Nesprávnost názoru st-lova vyplývá i z ustanovení §§ 2 a 3 uved. zákona, neboť poskytuje-li odst. 1. a 2. § 2 dosavadním uživatelům nárok na náhradní místnosti a nařizuje-li § 3, aby se šetření konalo i s uživateli, jest zřejmo, že nájemní smlouvy ujednané o předmětu záboru nestojí v cestě zabrání. To patrně jest konečně také ze srovnání § 4 s ustanovením 3. odst. § 10; neboť vylučuje-li 1. odst. § 4 zákona dispoici vlastníkovu s předmětem záboru po zahájení zabíracího řízení, zbavuje-li však 3tí odst. § 10 zákona nájemní smlouvy ujednané o zabraných předmětech platnosti na dobu zabrání, jest zřejmo, že to mohou býti jen smlouvy nájemní ujednané před zahájením zabíracího řízení a že tyto smlouvy zabrání budovy nebo části její nevylučují, pokud předmět nájmu nespadá pod ustanovení § 1, odst. 3. uvedeného zákona. Že by však zabrání v konkrétním případě bylo vyloučeno z některého důvodu § 1 uvedeného zákona, stížnost ani netvrdí.

Poněvadž jest tedy stížnost bezdůvodná, slušelo ji zamítnouti, aniž se musil soud vůbec zabývati otázkou, byl-li v tomto případě založen nárok na náhradní byt a bylo-li tomuto nároku vyhověno, poněvadž stížnost po té stránce námitky nevznáší.

Č. 1486.

Spolkové právo: Význam resignace vedoucích činovníků spolkových.

(Nález ze dne 11. září 1922 č. 15167.)

Věc: Dr. K. V. A., starosta spolku »Museum okresu hlineckého«, Frant. C., náměstek starosty a Karel S., jednatel spolku, proti ministerstvu vnitra o zrušení valné hromady.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Spolek »Museum okresu hlineckého« řízen jest podle svých stanov mimo valnou hromadu a starostu správním výborem. Tento skládá se z 9 volených a ze 3 virilních členů. Virilní hlas má zastupitelstvo okresu hlineckého, místní školní rada a ředitel občanské školy hlinecké, aby zastupovali ve výboru zájmy okresu, obce a školy a v zastupitelstvu okresním, v místní školní radě a ve sboru učitelském navzájem zájmy musea. Vykonavatelem práva hlasu virilního může býti toliko člen musea.

V podání ze dne 10. června 1920 zaslaném okresní správě politické v Chrudimí oznámili st-lé jako předseda, náměstek předsedy a jednatel